

Kissné Kosztolányi Klára: KVT záróelmélkedés – 2025.04.12.

Istenem!

„Jó nekünk itt lenni; hadd készítsünk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.”

Nekünk is jó itt lenni a szerető testvérek között, kizökkenve a hétköznapiakból, megfélemlítve gondokról-bajokról. Csak hogy Te, Istenem, nem akarsz kivenni minket ebből a világból. Jézus a béke üzenetével küldte szét követőit. Feladatot adott mindannyiunknak és most itt nekünk is, mégpedig azt, hogy terjesszük az örömhíret. *Adjunk* a rászorulóknak – fizikai és lelki értelemben egyaránt –, *szolgáljunk* ebben a világban – ahol mindenki naggyá akar lenni –, és *békességet* teremtsünk a békétlenségben.

„Boldogok a békességben élők, mert Isten fiainak hívják majd őket.” A Hegyi beszéd nyolc boldogsága közül ez a hatodik. Előfeltétele, hogy összhangban éljünk önmagunkkal, embertársainkkal és az Istennel. Ezt a békét a körülmények nem tudják elvenni, illetve csak nagyon nehezen.

Hogy békességet teremtsünk a békétlenségben, először magunkban kell megteremteni a békét. És ez nem egy állandó állapot, hanem folyamatos munka eredménye. A belső harmónia megteremtése annak a megtapasztalása, hogy élni jó, és az élet is jó. Egy önmagával békében élő ember jelenlétében időzni mindig örömteli és boldogító.

Ez a belső béke a feltétele annak, hogy békességet teremtsünk magunk körül: a családban, a barátaink körében, a munkahelyen, az iskolában, ha tömegközlekedünk, ha autóban ülünk, ha boltban vagyunk... Az ember azt gondolná, hogy a mindennapi életben ez nem olyan nehéz, hiszen minket szerető, vagy legalábbis velünk szemben nem ellenséges emberekkel van dolgunk. Ez igaz addig, amíg nem jönnek a konfliktusok. A konfliktusok békés megoldása nem egyszerű. Fontos, hogy őszinte kíváncsisággal meghallgassuk a másik álláspontját, nyitottak legyünk rá, elhiggyük, hogy akár igaza is lehet. Fontos, hogy keressük a kompromisszumokat. És ez nem jelenti saját magunk és a saját igazságunk feladását. Amit igazságunk gondolunk, azt képviselnünk kell, de szelíd eszközökkel, békésen, és bízni abban, hogy az illető, ha akkor nem is, de később megfontolhatja a szavainkat, és az elvetett mag kicsírázik. Az erőszakosan képviselt igazság kontraproduktív, a másikat nem megfontolásra, hanem védekezésre készíti. „Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz köztük” – mondta Gyököcsy Endre. Nagy igazság.

A Bokor mindig is úgy gondolta, hogy a közvetlen környezetünkön kívül is van felelősségünk. Hallatni kell a hangunkat a világban tapasztalt önzés, a kizsákmányolás, a háborúk ellen. Ez utóbbi most nagyon aktuális.

A világ számos pontján háború dúl, közvetlenül a szomszédunkban is. Háborús pszichózis uralkodik, a világ rohamléptekben militarizálódik. Az Európai Bizottság 72 órás túlélő-csomagot ajánl minden állampolgárának, Dániában 2026-tól bevezetik a nők sorkötelezettségét, ami Norvégiában és Svédországban már létezik. Lengyelország, Finnország és a három balti állam kilép a taposóaknák tiltó nemzetközi egyezményből, az ottawai szerződésből.

Látnunk kell, hogy a NATO olyan, mint a maffia: bizonytalanságot kelt a biztonság eladásához, fenyegetéseket kelt a védelem eladásához. Ez egy védelmi pénz.

Egész Európában – Magyarországon is – hatalmas méretű fegyverkezés kezdődött, és ezeket a fegyvereket el is akarják adni. Mindezek mögött ott áll a pénz és a hatalom. „Zárjátok börtönbe az ötven leggazdagabb bankárt, és nem lesz több háború” – mondta Henry Ford. Manapság inkább a nemzetek felett átívelő, globális pénzügyi alapokról, óriásvállalatokról van szó.

Mit tehetünk ebben a helyzetben? Közösen kellene gondolnunk erről a kérdésről, megfontolni a lehetőségeket, hogy mi, mint Bokor mit tehetnénk, vagy akár együtt másokkal összefogva kellene hallatni a béke üzenetét. „Mert egymás nélkül sötétben vagyunk” – mondja József Attila.

A békeségteremtés az idej év témája, de ez állandó téma. Nem szabad elengednünk.

Ha már megemlítettem József Attilát, zárásul elmondanám az egyik versét.

MILYEN JÓ LENNE NEM ÜTNI VISSZA

Mikor nagyokat ütnek rajtunk,
Milyen jó lenne nem ütni vissza
Se kézzel, se szóval,
Világítani a napvilággal,
Elaltatni az éjszakával,
Szólni a gyávaság szavával,
De sose ütni vissza.

Lelkeimmel pörölnöm kéne
S élvén is vagyok most a béke.
Kristály patakvíz folydogál
Gyémántos medrű ereimben.
Szelíd fényesség az ingem
És béke, béke mindenütt,
Pedig csak én élek vele!
Fölemelnek a napsugarak,
Isten megcsókolja minden arcom
És nagy, rakott szekerek indulnak belőlem
A pusztaság fele.

[1924.07.10.]